

Altın Akrep

Yavuz DEMİRKIRAN

Altın Akrep

Yavuz DEMİRKİRAN

Sıcak, kumlu çölde güneş, altın bir battaniye gibi parlıyordu. Orada, bir çocuğun eli boyunda küçük bir akrep yaşıyordu. Kabuğu parlak altın rengi ve pürüzsüzdü; güneş ışığını yakalayıp pırıldıyordu. Ama diğer canlılara baktığında içi sızladı. Hepsi tıpkı çöl gibi kum rengiydi. O da onlara karışıp görünmez olmak istiyordu.

Küçük akrep, diğer hayvanların oynamasını sık sık izlerdi. Büyük kulaklı, tüylü kuyruklu çöl tilkisi daireler çizerek koşuyor, yuvarlak kulaklı minik çöl faresi de onun peşinden koşturuyordu. Parlak koyu kabuklu böcek ise ağır ağır yürüyordu. Akrep onlara katılmak istiyordu ama çok utangaçtı. 'Neden ben de herkes gibi kum rengi olamıyorum?' diye iç çekti. Altın kabuğu ona fazla parlak ve fazla farklı geliyordu.

Bir gün akrep, bir kaktüsün yanında çöl tilkisiyle karşılaştı. Tilkinin kum rengi tüyleri ve büyük koyu gözleri dostça bakıyordu. 'Merhaba!' dedi tilki. 'Kabuğun ne kadar parlak! Küçük bir güneş gibi.' Akrep başını öne eğdi. 'Keşke öyle olmasaydı,' dedi. 'Ben kimseye benzemiyorum.' Tilki başını yana eğdi. 'Ama farklı olmak özel olabilir,' dedi. Akrep pek emin değildi.

Çöl faresi bir kayanın arkasından başını uzattı, minik pembe burnu seğiriyordu. 'Biri farklı mı dedi?' diye ciyakladı. 'Ben de farklıyım—en küçük benim!' Böcek tıpır tıpır yanlarına geldi, altı bacağı kumda tıkırdıyordu. 'Hepimiz kendimize göre farklıyız,' dedi bilgece. 'Çölü ilginç yapan da bu.' Akrep dinledi ama kalbi hâlâ ağırdı. O da tamamen diğerleri gibi olmak istiyordu.

O öğleden sonra rüzgâr esmeye başladı. Önce hafif bir esinti idi ama kısa sürede güçlendi, kumu havaya savurdu. Gökyüzü tozlu bir turuncuya döndü. 'Kum fırtınası!' diye bağırdı çöl tilkisi. 'Sığınak bulmalıyız!' Canlılar koşmaya başladı ama dönen kum görmeyi zorlaştırıyordu. Akrep korktu. Nereye gideceğini bilmiyordu.

Kum fırtınası etraflarında uęulduyordu. öl tilkisi minik fareyi tüylü kuyruęuyla sımsıkı sardı. Böcek yolu göstermeye alıřtı ama kum gözlerini yakıyordu. 'Hibir řey göremiyorum!' diye baęırdı tilki. 'Ev hangi tarafta?' Akrep büzölüp sindi, altın kabuęu tozla kaplanmıřtı. O da dięerleri kadar kaybolmuř hissediyordu. Rüzgâr o kadar gürültölüydü ki kendi düşüncelerini bile zor duyuyordu.

öl faresi ağlamaya başladı. 'Sıcacık yuvamı istiyorum!' diye ciyaktadı. öl tilkisi onu teselli etmeye çalıştı ama o da endişeliydi. 'Endişelenme,' dedi, sesi titrese de. 'Yolumuzu bulacağız.' Böcek sakın kaldı. 'Birlikte kalmalıyız,' dedi. 'Panik yaparsak sığınak bulamayız.' Akrep yardım etmek istiyordu ama kendini çok küçük ve işe yaramaz hissediyordu.

Sonra rüzgâr kalın bir kum bulutunu doğruca akrebin üzerine savurdu. Akrep silkindi ve altın kabuğu, fırtınanın arasından sızan minicik bir ışığı yakaladı. Bir anlığına pırıldadı. Çöl tilkisi bunu gördü. 'Bakın!' diye bağırdı. 'Kabuğun parlıyor!' Akrep sırtına baktı. Loş fırtınada bile kabuğu hafifçe ışıldıyordu. 'Güneş ışığını yansıtıyor,' dedi böcek. 'Küçük bir lamba gibi!'

Akrebın içinde bir umut kıpırtısı belirdi. 'Belki yardım edebilirim,' dedi. Küçük bir kayanın üstüne tırmandı ve kuyruğunu havaya kaldırdı. Altın kabuğu güneş ışığını yakalayıp parladı, dönen tozu yarıp geçti. 'Beni takip edin!' diye seslendi. 'Size yol göstereceğim!' Çöl tilkisi, çöl faresi ve böcek hep birlikte o parlıtıya döndü. Tozlu dünyanın içindeki tek parlak şey oydu.

Akrep önden gitti, kabuğu bir fener gibi parlıyordu. Yavaş ve dikkatli ilerledi, herkesin onu takip ettiğini kontrol etti. Çöl tilkisi farenin minik patisini tuttu, böcek de hemen arkalarından tıtır tıtır geldi. 'Yakın kalın!' diye bağırdı akrep rüzgârın üstünden. 'Neredeyse geldik!' Daha önce gördüğü kayalık bir çıkıntıyı hatırladı; kumun ulaşamadığı bir yer. Hâlâ orada olduğunu umuyordu.

Akrebın altın ışıđı onları fırtınanın içinden geçirdi. Diđerleri gözlerini o parıltıdan ayırmadı, ona tamamen güvendiler. 'Bir şey görüyorum!' diye bağırdı çöl tilkisi. İleride kayalık çıkıntı vardı, rüzgârdan korunmak için mükemmel bir sığınak. Akrep onları o sıcacık köşeye götürdü. Birbirlerine sokulup sonunda güvende oldular. Dışarıda fırtına öfkeyle esiyordu ama içerisi sıcak ve kuruydu.

Çöl faresi rahat bir nefes aldı. 'Bizi kurtardın!' diye ciyakladı, minik siyah gözleri parlıyordu. Çöl tilkisi tüylü kuyruğunu salladı. 'Kabuğunun özel olduğunu biliyordum,' dedi. Böcek başını salladı. 'Hepimize yardım eden senin farklılığındı,' dedi bilgece. Akrebin içinde güneşle hiç ilgisi olmayan sıcacık bir parıltı belirdi. Kendini hiç bu kadar gururlu hissetmemiştir.

Kum fırtınası sonunda geçtiğinde canlılar sığınaktan çıktı. öl yeniden sakin ve sessizdi. öl tilkisi, öl faresi ve böcek hep birlikte akrebi alkışladı. 'Yaşasın parlayan kahramanımız!' diye bağıldılar. Akrep utandı, altın kabuğu güneş ışığında ışıldadı. Parlak kabuğunun saklanacak bir şey olmadığını anladı. O, arkadaşlarına yardım eden bir armağandı.

O günden sonra akrep altın kabuğu yüzünden bir daha hiç üzülmeydi. Çöl tilkisiyle ve çöl faresiyle oynadı, böceğin yanında yürüdü. Hepsi onu olduğu gibi sevdi. Ve güneş kabuğuna her vurduğunda, mutlu küçük bir yıldız gibi pırıldadı. Onunla birlikte çöl daha aydınlık bir yer oldu.

Akrep, farklı olmanın harika olabileceğini öğrendi. Altın kabuğu bir kusur değil, onu eşsiz kılan özel bir uyumdu. Işığı yansıtıyor ve başkalarının yolunu bulmasına yardım edebiliyordu. Arkadaşlarının onu tam da olduğu gibi takdir ettiğini biliyordu. Çöl canlıları parlayan kahramanlarını alkışladı ve akrep en mutlu gülümsemesini gülümsedi.

Böylece sıcak çölde küçük akrep arkadaşlarıyla mutlu mutlu yaşadı. Bir daha kalabalığa karışıp görünmez olmayı hiç dert etmedi. Altın kabuğu, farklılıklarımızın en büyük armağanlarımız olabileceğinin bir hatırlatıcısıydı. Çöl tilkisi, çöl faresi ve böcek de aynı fikirdeydi. Parlayan kabuklu akrebi, cesur ve iyi kalpli rehberlerini tanıdıkları için gururluydular.